

L'estranger

Meursault es desdobra: ara és Orella, ara Carvajal...

Teatre Lliure. Fins al 12 de maig

El merescut èxit artístic i de públic que Carles Alfaro i Francesc Orella van obtenir fa uns anys amb el monòleg de *La caiguda* (TNC, 2003), d'Albert Camus, havia creat moltes expectatives en el retorn del director i de l'actor a l'obra del premi Nobel francès en una adaptació del seu llibre més conegut, *L'estranger*, feta en col·laboració amb Rodolf Sirera. No dubtem de la dificultat d'adaptar aquesta novel·la, amb un argument senzill però amb un personatge tan significatiu, tan estrany, tan peculiar, que manifesta la seva naturalesa amb respostes que poden deixar gelat.

No engaxa tant com la novel·la, tot i el bon treball d'Orella i Carvajal

No sabem fins a quin punt les qüestions de producció poden haver influït en la idea de treballar només amb dos actors. Per altra banda, una qüestió plausible. El problema, al nostre entendre, és que Alfaro i Sirera han optat per desdoblar el protagonista. Per què? Ferran Carvajal és sempre el jove Meursault, però Francesc Orella també ho és i assumeix la resta dels personatges, com el jutge, el capellà o el veí proxenet,

que representen la societat per a la qual Meursault és un estranger.

En un espai gris que evoca tant la cella com un habitatge de la casba d'Alger, la narració segueix l'original amb l'intercanvi de papers citat des de la mort de la mare fins al judici, un del trams importants i que aquí s'ofereix amb una gravació. El resultat, malgrat les bones interpretacions d'Orella i Carvajal, no enganxa com passa en llegir la breu novel·la, que ens sorprèn i ens porta de la mà de Meursault a fer-nos preguntes. La fragmentació de la posada en escena motivada per la duplicitat del personatge en desdibuixa el perfil, la seva manera de viure i la paraula narrativa s'imposen sobre la teatralitat. I és que, per absurd que sembli l'existencialisme de qui es conforma amb una rutina anodina, que no demostra sentiments de cap mena, i que viu el dia a dia sense preguntar-se per què vivim ni admetre cap explicació filosòfica, Meursault no és impenetrable. I aquí, creiem, justament es tractava d'entrar dintre del seu món, estrany a la societat, i que el text de Camus respirés amb força i expressés el conflicte entre ell i la societat. El joc que ens proposa Carles Alfaro no permet aquesta mena d'apropament al personatge. El director, a més, sembla que no confii prou en la versió o en el vessant teatral del text, i per això converteix l'obra en una narració molt il·lustrada amb petits detalls, gravacions, com deiem abans, i un disseny d'il·luminació massa dominant. —Santi Fondevila

Tala

Sala Beckett. Fins al 5 de maig

Tala (Holzfällen): títol premonitori. La mateixa novel·la de Thomas Bernhard va ser la primera a caure sota la destal de la justícia. El text va ser embargat per la demanda presentada pel músic Lampersberg. Se sentia vulnerat en el seu honor pel cru retrat que feia l'autor d'un tal Auersberger. Quan va esclatar l'escàndol, Bernhard va concedir una entrevista que conclouia així: "Què vol que faci, sempre he estat sol i sempre ho estaré, punt; no hi ha res més a afegir".

Reivindicació del (ferotge) llop solitari. Alguns consideren que tota la seva obra és la monstruosa veu interior d'un eremita social. Antonio Fernández Lera i Gonzalo Cunill (que també assumeix el soliloqui a l'escenari) han talat les 320 pàgines de la

novel·la per deixar-lo en un monòleg net que manté l'obsessiva estructura circular, i la feridora anàlisi crítica sobre la casta cultural austríaca.

En una festa "artística" —la versió amarga de *La festa* de Blake Edwards— l'autor passa comptes amb tres dècades de camarilla cultural, amb especial dedicació a la representada per l'odiàt Burgtheater.

Un text germà de *Tres dramolette* per la seva despietada mirada sobre els seus companys d'ofici que Juan Navarro ha adornat amb accions abstractes que potser haurien posat més que nerviosos Thomas Bernhard, poc amic de la metàfora. Recursos incorporats en paral·lel que no interfereixen en la contundència del discurs i en la implicació interpretativa de Cunill, una mica escorat cap a l'actitud del poeta malleit. —Juan Carlos Olivares

Davant l'Empire

Teatre del Raval

Fins al 28 d'abril

Si Truman Capote hagués escrit un guió per a Doris Day i Rock Hudson potser hauria imaginat una comèdia romàntica com *Davant l'Empire* d'Octavi Egea. Ella hauria estat menys frígida i ell hauria sortit de l'armari abans. *Esmorzar amb diamants* no compta. La novel·la no encaixa amb l'habitual noi troba noia, etc. Una altra cosa és l'adaptació cinematogràfica. Tret de la franquesa sexual que exhibeix la parella protagonista, *Davant l'Empire* és un tribut *retro* a històries passades de moda, que Mònica Aybar dirigeix amb el mateix esperit *vintage*.

Tots els elements d'aquesta voluntariosa producció estan coordinats per convèncer l'espectador que s'aventuri en un viatge en el temps. Un conscient exercici de nostàlgia com el que practica Woddy Allen. També *Dies de ràdio* trasllada a un terrat de Manhattan algunes de les seves escenes més significatives. A *Davant*

Un exercici de nostàlgia.

l'Empire és l'únic escenari. I com en la filmografia d'Allen, la funció del Teatre del Raval es recolza en una evocadora banda sonora per acompanyar els vaivens d'una parella gens convencional. Entre els episodis sonen les veus de Nat, Bobby, Marilyn, Ella, Frank, Louis i Billy. Vellut per a les orelles.

Una proposta agradable que potser caldria jutjar amb més severitat, però que compleix l'objectiu d'entretenir a l'antiga, amb interpretacions que juguen amb antics models, especialment ben imitat per Miriam Tortosa, sòcia d'una Connie Stevens d'estudiats miraments. —J.C.O